

като войнишко селище, ползуващ се съ с привилегии предъ тур. правителство и съ развито въ града пушкарство, сливенци отъ памтивѣка сж се отличавали съ гордъ и свободолюбивъ духъ. Следъ Котелъ и Сливенъ нѣма трети градъ въ България, който съ право да се похвали съ многобройни и видни синове-дейци по нашето черковно и политическо освобождение.

Догдето първия се гордѣе съ „седмочисленицитѣ си“ : —Софроний, Бозвелята, капит. Г. Мамарчевъ, Г. С. Раковски, Гавр. Кръстевичъ, Д-ръ Беронъ и князь Богориди, — Сливенъ—съ многобройнитѣ си знайни и незнайни—„четиридесетъ народни велико-мжченици“: Д-ръ Ив. Селимински, Д-ръ Г. Мирковичъ, Добри П. Чинтуловъ, Воеводитѣ—Кондата, Сава Бимбаши, Злати Кокарчоолу, Х. Петръ Моралията, Х. Димитръ Асѣновъ, Панайотъ Хитовъ, Георги Икономовъ, Таню Воевода, Кръстю Асѣновъ, писателитѣ—Ив. Добровски, Сава Доброплодни, Великсинъ, Добри Желѣзковъ Фабрикаджи, Уста Тодоръ Карахристоолу, мецената—Антонъ Йовановичъ, художника Пехливановъ, варненски кметъ—Михаилъ Колони и пр. Сливенъ е живѣлъ съ идеалитѣ на синоветѣ си, затова никой сливенски гражданинъ не имъ е изневѣрвалъ: никой не е известенъ съ предателства къмъ народа и синоветѣ си. Догдето Раковски бѣ опропастенъ отъ котленски, Левски прогоненъ отъ карловски и Ботевъ— отъ калоферски чорбаджии, Чинтуловъ е съчинявалъ и пѣлъ спокойно всредъ Сливена революционитѣ си пѣсни, а Хаджията е блѣнувалъ до последния си часъ близката на Сливена—Агликена поляна!

Преди освобождението, благодарение караабаджилъкъ и лозарство, Сливенъ се радваше на голѣмо благосъстояние, за това като голѣмъ, живъ български центъръ, той играеше първостепенна роля въ бившия Одрински вилайетъ. Неговитѣ аби и шаеци обличаха турската войска и се разнасяха далеко по обширната турска империя. Мютисерафлика му се простираше отъ Заара до бреговетѣ на Черно-море, като обхващаше задъ Планината—Бебровския мюдюлюкъ.

Следъ освобождението, времето губернски градъ, поради проявенъ огненъ патриотизъмъ, нареченъ отъ руситѣ „Румелийска Москва“, Сливенъ изгуби обширния си търговски и стопански районъ. Новитѣ държавни граници, модерната текстилна индустрия, новосъздадения слив. окръгъ съ неестественото си разположение, засегнаха дълбоко Сливенското производство и поминъкъ. Следъ Съединението, звездата на Сливенъ започна да залѣзва. Филоксерата по лозята тури край на главния му градски поминъкъ и благосъстояние. Българската държава пъкъ като неразумна мащеха, вмѣсто да подкрепи поминъка на петия по население заслужилъ на народа ни български градъ, побърза да унищожи